

GEORGE ENE

Clipa de singurătate

Poezii
- volumul al II-lea -

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Aprilie 2010

*Nepoțelei mele Theodora Georgiana Victoria,
sosită la Toronto, direct din stele,
azi, 6 aprilie 2010, la ora 13,58 (Ora Canadei),
să trăiască
și să iubească
poezia românească!*

Clipa de singurătate

Prieteni, curgerea încotro?
Tic-tacul inimilor noastre de lut sonor
închide lumea într-un căuș de tristețe
după care trage obloanele ochilor
peste cumpăna nopții,
când în necuprins neștiute se călesc
săgețile altor zori, fără noi.
Cântecele noastre trec pe alte buze
precum Fiul Omului în alte pânțele,
căci Dumnezeu va reveni negreșit
prin rodire preacurate de femeie.

Suntem singuri, prieteni,
Singuri pe toată întinderea –
singuri în înalt precum în adânc,
căci singurătatea din afară
oglinde și poartă înăuntru,
tulburată, doar atât, de tic-tacul curgerii.

Și-n toată această alunecare,
stăpână, Frica de singurătate ne ordonă:
„Oameni, trăiți-vă clipa!”

Această otravă

Această otravă e poezie, de bună seamă:
prea e dulce, prea mă îmbie,
prea îmi picură în suflet
ca mazăricea, ca bolovanii, ca stâncile
și întotdeauna ca munții.
Vine din ochii tăi catifelați, moi,
din glasul tău de mângâiere naivă
și melancolie pură,
din mângâierile mâinilor tale,
care-mi împart cu dărnicie
această otravă.

Sunt o carte deschisă,
aproape de sfârșit.
Munții despre care vorbesc
în ultimele pagini
i-am suit greu,
neînchipuit de greu
până la tine.
Iată-mă aproape de vârf,
dar tu nu mai ești.
Nu mai ești nicăieri –
Ai devenit poezie.

Cu un singur gest

(După H. Heine)

Cu o mână
culeg o stea
proptind un picior
pe Polul Nord
iar altul pe Lună.
Și cu steaua fierbinte
scriu pe firmament
numele tău.

Și sunt poet,
respir în versuri
pentru tine –
prima dintre minunile lui Dumnezeu!

Cu un singur gest
smulg cel mai înalt pin
din Himalaya
și-l moi în lava clocotindă
a vulcanului Etna
și precum în cer
scriu și pe pământ
numele tău.

Și sunt poet,
respir în versuri
pentru tine –
prima dintre minunile lui Dumnezeu!

Și mereu
în genunchi
îți mulțumesc!

Ce m-aș fi făcut eu
dacă nu te inventa
Tatăl Ceresc,
și dacă-n urma pașilor tăi
se grăbea altul, nu eu?

Între Scylla și Charybda

El –
 val uriaș
 fremătând neliniștit
 între alunecosul a pleca
 și rămânerea pe loc
 a nesiguranței păsării rănite
 lângă marea cea amară;
 patimă stinsă –
 Ea.

Ea –
 coborâș
 între încrederea în sine
 și lepădarea de sine,
 zbaterea absurdă a valurilor
 pierind în nisip
 lângă marea cea amară;
 patimă stinsă –
 El.

Ea și El –
 fluxul și refluxul
 care nu se întâlnesc
 niciodată,
 chinul neliniștii tăcute
 ascuns de lume
 în largul mării celei amare;
 între Scylla și Charybda* –
 El și Ea...

 * În mitologia greacă, doi monștri marini, menționați în "Odiseea" lui Homer, ca străjuind un loc de trecere extrem de primejdios, identificat ulterior cu stâmtoarea Messina (ceva mai departe de Gibraltar). În preluări, cele două stânci au fost asociate cu două scorpii care dorind să se ucidă una pe cealaltă, omorau tot ce apuca între ele.

În mitologia greacă târzie, și-apoi în cea romană cele două stânci aflate una în fața celeilalte semnificau și nehotărârea a două persoane, ajunse cu tristețe amară la sfârșitul relației lor.

O simplă întâmplare

S-au întâlnit întâmplător pe o frunză
Un vierme de măr cu un vierme de brânză.
Pe margini au apărut și ciracii,
Să vadă cum se încaieră malacii.

Au început-o printr-o tatonare,
Cu o încremenire-n nemișcare.
Se cântăreau curioși doar din ochi
Ca și cum își descântau de deochi.

Au stat nemișcați o oră, două
Și nimic. Începuse să plouă.
Ce bătaie putea fi pe-o frunză
Între doi viermi – de măr și de brânză?

Unul căta măru-n a sa ochire,
Celălalt brânza cu deosebire.
Cine-a pierdut? Vă dați seama: ciracii,
Că pe ploaie pe ei i-au săltat... dracii.

Povești interzise

Peste buzele de tăvălug ale vântului,
tăioase ca lamele de cuțit
urcă din arături aprige șoapte
și-un deget arătând miazănoapte
spre-a răzbuna un strămoș umilit.

Printre spadele rupte, rămase în colb,
sub căușul copitelor, însângerată, în iarbă,
tigva domnitorului tot mai visează
că-și îndeamnă-ntr-acolo oștirea vitează
cu sudalmele șiroindu-i în barbă.

Veacurile s-au topit demult pe tăpșane
peste poveștile rămase nescrise.
Noroc că le-ascultă primăvara mioarele
deși ele nu le-nțeleg, neștiutoarele,
iar nouă, prin blestem, ne rămân interzise.

Adevărul

Precuvântare lămuritoare:

1. "În orașul Sinagar (India, n.n.) se află mormântul unui om venerat ca profet, pe nume Issa, care a trăit la granița dintre ere în Kașmir, unde a predicat și a murit la o vârstă foarte înaintată. Conform opiniei arheologului F. M. Hassnain, un eminent profesor indian, Issa și Iisus au fost una și aceeași persoană. Ipoteza Issa presupune, ce-i drept, că Iisus Hristos a supraviețuit răstignirii de la Golgota și a fugit apoi în Kașmir. (Peter Andreas și Rose Lloyd Davies - "Științele secrete. Secretele templelor. Evangheliile dispărute. Viața neștiută a lui Iisus", Editura Saeculum, I.O., București, 2000 - Colecția "Enigmele Universului", pag 89).

"Ipoteza că Iisus nu a murit pe cruce și, prin urmare, nu a înviat niciodată sună șocant, dacă nu cumva blasfemiator pentru credincioșii creștini, pentru care jertfa pe cruce ("pentru păcatele omenirii") și învierea ("ca dovadă a vieții veșnice") au o însemnătate fundamentală. În ultima vreme, mai mulți scriitori s-au ocupat de această ipoteză. Ea este, evident, o consecință logică a teoriei că profetul Issa sau Yuz Asaf, îngropat în Sinagar, în scrinul Rozabal, este una și aceeași persoană cu Iisus din Nazaret.

Se presupune, deci, că acesta a supraviețuit răstignirii și apoi a pornit spre răsărit, oarecum pe același drum pe care l-a străbătut cu zeci de ani în urmă ca tânăr, elev al școlii misterelor și absolvent al școlii eseniene. Acolo, la vechii săi prieteni ai "semințiilor pierdute ale Israelului", se simțea în siguranță. Totodată, la călugării Lama și la brahmani se putea aștepta la o mai mare înțelegere față de învățătura sa.

"Peste tot în Asia Centrală" se scria în cotidianul "Suddeutsche Zeitung" din 1 iunie 1983, într-un articol de o pagină pe această temă, "în Kașmir, Ladakh, Tibet și chiar mai spre nord, există credința fermă că Iisus sau Issa a cutreierat odinioară pe aceste meleaguri". Chiar primul ministru brahman indian, Jawaharlal Nehru a adevărit acest lucru la vremea sa". (Op. citată, pag 94)

2. "Văzută din afară și din punct de vedere pământesc, drama mesianică s-a închieiat pe cruce. Sublimă în sine, îi lipsește, totuși, împlinirea făgăduinței" (Eduard Schuré - "Marii inițiați", Editura Lotus, București, 1994, pag 359)

3. "Franța e eclectică din punct de vedere religios. Catolicismul francez se află demult transferat în fostele ei colonii, pentru că acolo nivelul de cultură a rămas mult sub medie" (Postul de radio BBC, în transmisia de la ora 14, de duminică, 1 mai 2005).

4. "Viitoarea Viață a lui Iisus nu va mai vorbi despre mitul galileanului, despre Dumnezeu transformat în om și coborât pe pământ spre a aduce lumii o nouă revelație. Oamenii de mâine vor vedea în

Iisus un om legat de tradiția sa națională... Mai târziu se va recunoaște în el nu ființa divină, ci omul superior, care a ridicat pe cele mai înalte culmi arta de a trăi" (C.F. Potter - "Fondatori de mari religii" /traducere din engleză/, volum apărut în Editura "Prietenii Cărții", București, 1999, pag. 204)

Omul acela ciudat
 fusese dezbrăcat
 și-ncoronat împărat
 cu o coroană de spini,
 apoi biciuit
 de niște oameni haini,
 pus pe cruce și bătut în cuie,
 încât... uite-l, nu e!
 După aceea a fost târât
 într-o grotă
 și înmormântat,
 înfășurat
 într-un giulgiu
 alb, simpluț,
 și tot așa gol-goluț.

După trei zile și trei nopți
 de chibzuință,
 în care și-a făcut
 un amplu proces de conștiință
 cum c-a fost văzut
 dezbrăcat
 de atâtea femei
 și de atâta lume,
 s-a ridicat berbece
 de pe patul lui rece,
 și cu o uimitoare sforțare
 a dat piatra de la intrare
 la o parte și a ieșit
 tiptil, spășit,
 întrucât, vedeți bine,
 cuprins de rușine,
 nimeni nu știe cum a făcut,
 dar s-a făcut nevăzut.

În fine, după o vreme oarecare,
 purtat de zborul său iluzoriu perfect,
 omul ciudat a intrat cu onoare
 în toate cărțile de istorie, direct.

Îmi lipsesc de la o vreme

Mă opresc la semafor, neliniștit:
foamea mă împinge-nainte,
dar inima mă trage-napoi.

Mă dedublez.
Unul ce sunt dintre cei doi
se amestecă-n mișcarea browniană
a semenilor
și aleargă hotărât într-acolo.
Celălalt ce sunt dintre cei doi
– copilul uimit din mine –
dă o fugă înapoi,
până-n secolul trecut,
pentru că la despărțire
a uitat să sărute
cele două șuvițe de păr,
jucăușele,
zvâcnind de prospețime
pe fruntea fetei dragi
rămasă învăluită în tandrețe –
regină în fotoliul ei,
pe când el, regele,
îi asculta în taină clopoței inimii...

În apartament nu mai e nimeni.
Dar nici apartamentul nu mai e,
nici cartierul și nici orașul
nu mai sunt:
“Unde mă aflu, Doamne?”

Realitatea s-a dedublat și ea:
Cea de-acum a luat-o într-acolo,
grăbită,
după nevoile zilnice.
Cea de ieri seară,
visătoare,
în care încă mai respir și exist,
s-a pierdut în viitor,
unde un *El* și o *Ea*
se contopesc într-un fotoliu
de aer pur, sută la sută...

Devin țiuit în urechea dreaptă,

mă deșurubez
din viziunea inimii
și mă cedez căderii libere,
până la marginea lucidității
...într-o sacoșă goală, de plastic,
pendulând în fața mea,
lângă două picioare frumoase –
sticle de lampă
în care-mi arunc ochii:
“Dacă nu vă hotărâți,
măcar nu încurcați circulația!” –
mi se aruncă-n obraz,
din spate.

Mă scutur de iluzia dedublării
și-o pornesc mecanic
alături de semenii mei,
normali sută la sută.
Trebuie să mă grăbesc
să-mi prind din urmă jumătatea
plecată cam de mulțor într-acolo:
poate aseară,
poate-n secolul trecut,
cine mai știe...

Prea nu-mi aparțin, Doamne,
și prea-mi lipsesc de la o vreme!

Inflație

Inflație
Perorație
Fabulație

Avariție
Opoziție
Obstinație

Situație
Demonstrație
Repartiție

Malformație
Ecuatie
Congregație

Fermentație
Saturație
Consultație

Inaniție
Prostituție
Agitație

Conflagrație
Rezoluție
Revoluție

A început Judecata de Apoi

Ne-a înlemnit așteptarea.
A devenit statuie.
Umblăm cu ea în brațe
pe stradă,
însoțindu-ne cu murmurul ei:
"Și celor din morminte
viață dăruindu-le..."

Jur-împrejur ziduri de frică.
Între ziduri se joacă strâns,
dintr-un perete în altul,
politica.
Nerăbdători,
adunați roată,
care pe unde apucau,
după desenul unei inimi uriașe,
cât o Țară,
semenii au ieșit prin curți -
toate un fel de Piețe întârziate,
ale Universității –
să vadă fumul ce va ieși
pe coșul cel mai înalt
de la Abatorul Istoriei.

Noapte cu ploaie de smoală.
Tensiune încât pocnesc până și munții.
Curiozitate încât nu mai clilesc nici stelele.

La un moment dat
aplauzele au izbit toartele cerului,
mai tare decât o făceau aplaudacii de altădată:
Pe coșul acela absurd
începu să iasă un fum negru, gros
– semn știut de toată lumea
cum că trufia,
prostia
și sora ei mai mică,
ținutul cu dinții de scaun,
începuseră să ardă mocnit.

Când s-au văzut scânteile
spintecând smoala cerului,
un rânjet apocaliptic,

s-a pornit de dedesubt,
de la congresul oaselor,
nemaiauzită cascadă tunând în sus
spre a scutura tribuna
congresului de deasupra
și spartă, în țândări, noaptea:
"Ți-au făcut-o!
Mai ceva decât ne-ai făcut-o tu,
la Târgoviște!"

...Semn
că a început Judecata de Apoi.
Dă-ne-o nouă, Doamne,
și ne iartă greșelile!

Ceașescu, brav bărbat!

Ceașescu, brav bărbat,
 Ieși din umbră imediat:
 Urcă-te-n elicopter
 Să-ncepi vizita din cer.
 Cere-i Șefului, concret,
 Să-ți facă un comitet
 Din vreo șase - șapte sfinți
 Înarmați până în dinți.
 (Iartă-mă dacă îți spun
 Că prea ai ținut la sân
 Niște farisei, ce-ar da
 Iarăși, și te-ar și trăda,
 Să-ți mai pună de-un deces
 Printr-un așa-zis proces,
 Că aici tot ăia sunt
 De-i lăsași tu pe pământ,
 Doar că azi sunt mult mai răi
 – Să nu le zic nătărăi!
 Că de când te-ai depărtat
 Țara s-a tot ruinat:
 Au vândut-o pe felii
 Să-și facă lor bucurii.
 Petrolul tot l-au vândut
 Pe nimic – c-așa au vrut –
 La niște austrieci,
 Care n-au avut în veci
 În subsolul lor petrol.
 Am rămas noi pe loc gol.
 Aur – la canadieni,
 Cabanele la eleni,
 Apa la italieni,
 Cu un nume nou făcut
 Să fie necunoscut.
 Cimentul e la francezi
 Că au fost ei, vezi, mai breji.
 Nemții ne-au luat din spor,
 Rușii și-au luat partea lor.
 Și ce-a mai rămas de dat
 S-a-mpărțit tot. Și-au luat
 Nași, cumetri, rude – frați:
 Marii locali potentăți.
 Munții i-au despădurit,
 Animalele-au pierit,

Ce mai, satele s-au dus
 Mic cu mare, în Apus.
 N-o să-ți creadă ce-o să vezi:
 Fostele noastre livezi
 S-au uscat, s-au prăpădit.
 În schimb, noi ne-am pricopsit
 Cu arabi și cu chinezi,
 Care-s tari, cum o să vezi,
 C-au venit cu dolărei
 Și cum știu ce fac cu ei
 Ne cumpără ca la târg,
 Cu o sete și c-un sânge
 Cum noi chiar n-am bănuit –
 Cu plan bine ticluit:
 Ne rad cum te razi c-un brici
 Să ne spulbere de-aici.
 Tineretul ne-a plecat
 Și de noi s-a-nstrăinat.
 Nici limba n-o mai vorbim
 De când ne tot englezim.
 Cui îi pasă de români?
 Toți ne socotesc păgâni.
 Fetele-au plecat hai-hui
 Și sunt ale nimănu,
 Că prea n-au avut noroc,
 Deși sunt frumoase foc.
 Și-uite-așa cu hopa, hopa
 Am ajuns și-n Europa
 Ca să-i slugărim pe toți,
 Să nu ne mai zică hoți.
 Că suntem oameni cinstiți –
 Dar am fost prea oropsiți,
 Că ne-ai fost conducător
 Prea... departe de popor.
 Bine-ai zis: ne-ai fost cârmaci,
 Dar ne-ai cam băgat în draci
 Cu cureaua strânsă tare
 Și-n prea strictă... “ascultare”.
 Că dacă lucreai frumos
 Tot sus ai fi fost, nu jos.
 Da’, mă rog, ce-a fost a fost.
 N-are acuma nici un rost
 Să ne plângem reciproc,
 Că nu-i cu folos deloc.
 Cine-am fost și ce suntem
 O fi, poate, un blestem:
 Tu – martir, acolo, sus,
 Iar noi haiduci prin Apus.
 De-aia-ți zicem: hai,-napoi
 Și ne-om înțelege noi:

Pui tu ordinea la loc
Și-apoi o luăm din loc
Nu cu cântec de alean
În ritmul de peste-ocean,
Ci în stil pur românesc,
După model strămoșesc:
Toți ca unul să muncim,
Să trăim și să iubim –
Omul fericească-se,
Țara împlinească-se!

Dacă hotărăști să vii,
Leția de-acum o știi:
Ieși din umbră imediat,
Ceașescu, brav bărbat!

Între a iubi și a nu iubi

Între a iubi și a nu iubi e golul,
Prăpastia fără fund a indiferenței.
Dar ne oferim nesiliți de nimeni iubirii obolul
Precum între a fi sau a nu fi al penitenței.

Că sunt eu sau altul, e-o-ntâmplare.
A alege pe unul dintre noi e omenește,
După cum a-ți fi amândoi indiferenți, nu e oare
Același lucru pentru cel ce te iubește?

Fii sigură că nu-i ești indiferentă celui ce calea-ți aține
Coborâtor în visele lui ca-ntr-o peșteră...
Dacă nu-l iubești în această viață, pleacă cu gândul la tine
Spre a-ți da întâlnire în alt univers sau în altă eră.

Sfântu' Gheorghe

Țapinarul *
 uscățiv,
 pe un cal costeliv
 și pintenog,
 mă rog,
 cobora călare
 pe o cărare
 fără zor,
 încetișor,
 din munte la vale,
 spre primăvara de la poale,
 învârtind țașina
 bătut-o-ar vina,
 că-i era nedespărțită
 ca o iubită.
 Cobora, cum spun, învârtind țașina în mână
 și fluierând cu foc după o oarecare cadână,
 când, iată, în drum,
 și chiar acum,
 năpasta:
 "La dracu' și asta!"
 - zise el ca de gheață -
 trezindu-se față-n față
 cu un balaur
 cu solzii de aur.
 Ridică țașina să lovească
 - obișnuința lui, firească -,
 când foșniri de armuri medievale
 fulgeră muntele din creștet la poale.
 Balaurul încordându-se
 și proptindu-se
 pe cele 33 de lăbuțe reptiline,
 și-n plus arătându-și lucrările canine,
 scoase fulgerător cele 7 limbi fluturate
 (câte-nvățase la facultate),
 și-i grăi calm, liniștit:
 "Gheorghită, frate,
 ai înnebunit?
 Se poate?
 Ce-ți veni?
 Păi eu te-nghit
 cu cal cu tot
 dacă ești netot,

și chiar pe nemestecate,
dacă ai intenții necurate.
Să știi că detest
cu mortal protest
mângâierea trupească
și, mai ales,
ciupirea puricească.
Ți-e clar?
La care Gheorghică
alb, ca de var,
(cum e-n calendar),
vreau să zic surprins,
ca un fotbalist în henț-careu
- clănțănindu-și dinții mereu -,
a rostit stins
următoarea
salvatoarea
proză:
"Stai, fratele meu,
că vroiam să facem o... poză!"

...Și când te gândești
că și azi mai găsești,
e-adevărat foarte rar,
câte unul care aprinde feștilă sau felinar
și se roagă pentru sănătate
dar și pentru bucate
și, firește, pentru rost
ilustrului țapinar
că, cic-ar fi fost,
vai, nouă... plin de har.

* Vine de la țapină, care înseamnă cange, cârlig de oțel folosit la manevrarea buștenilor de lemn. Țapinarii sunt lucrători cu țapina, care muncesc de regulă în munți, în branșa tăierii-manevrării buștenilor.

De adio

S-a abandonat hârtiei,
ca-n brațele lui.
Simțea că n-are aer.
S-a dezbrăcat de caracter
și de tot ce era pe ea
și s-a pus pe plâns
până i s-au scurs
vedeniile din ochi
și nodul din gât.
Și-a mângâiat nurii –
„Să nu mă uite!”
apoi subsuoara picioarelor,
prin spate și prin față –
„Să-l ia toți dracii!”.

Și-a lipit marginile
cu scuipat,
s-a abandonat
în buzunarul halatului
și a coborât la etajul 2
pe firul suav
al altei mângâieri –
„Tu-ți mama ta
de derbedeu!”.

S-a strecurat
pe sub ușa de la 8.

El era în casă.
Cu alta.

Și din nou nimic nou

Zeița
 coboară de pe soclu
 în stradă...
 Semnal!
 Strada devine Câmpul lui Marte.
 Neliniștile scapără
 duele nerostite,
 ca-n vremurile tulburi
 de odinioară:
 10, 100, 1000 de ochi –
 săgeți venind de pretutindeni –
 o dezbracă,
 iar pânza de pe ea
 țipă la toate rotunjimile.

O clipă, două, trei...
 A rămas aerul gol
 și tristețea.

De după colțul
 Palatului Culturii
 o droaie lătrătoare
 urmăresc înfrigurați
 o damă din stirpea lor
 fâlfâindu-și fanioanele
 de-a lungul trecerii de pietoni,
 apoi în plină stradă,
 până pe după blocuri...

Liniște, și din nou
 nimic nou
 sub soare!

Lăsa-vei veninul lor...

Sunt un cioplitor de cuvinte.
Le fixează în piatră
și toate
iau forma alergătorului către tine.

Ultima piatră care ți se zbate în mâini
e chiar inima-mi, implorându-ți iubire.

Ce vei face cu această stâncă uriașă,
acum, când se adună sub ea șerpii?

Lăsa-vei veninul lor
să fiarbă-n sângele cioplitorului?

Cine sunt eu

Intrând în Comunitate
jur să fiu receptiv
la toate obligațiile ce-mi incumbă,
drept pentru care mă conformez
și cu mâna pe mous
semnez.

Așadar, răspund la întrebarea **cine sunt**
(cu scuze că n-am s-o pot face
într-un singur cuvânt).

Sunt așteptarea
pitiță-ntr-un tipar de aer
spre a-mi amâna viitorul
precum cerul plumburiu
amână ugerile norilor,
grele de ploaie.
Dar dacă explodez
sunt ploaia,
neostoita obraznică
ce se înfrățește cu marea,
când valurile-și răstoarnă
peste blesteme.

Sunt nisipul neliniștii
când, părăsite, iubitele
se abandonează
în brațele întunericului.

Sunt Duhul celui ce-a fost,
a promis că vine
dar n-a mai venit –
proiecția încrederii
care cade ca mazărichea
grămădindu-se peste sine,
spre a-și pierde urma...

Sunt pânza de păianjen
încremenită între neant
și linia vieții
din palma iubitei.

Sunt urma pașilor

vânturilor și valurilor,
care se șterg pe ei înșiși
spre a face dovada mișcării perpetue.

Sunt frunza-n cădere,
după ce-a ființat în urcare vremelnică,
gata să povestească lutului
aventura destinului tuturor.

Sunt oglindă
între oglinzi,
în care mă văd
și vă vedeți la nesfârșit...

Sunt suflet din sufletul
căutătorilor,
care-și înfig unghiile
în Timpul Prezent
spre a-l Rosti Eternității.

Sunt, ca și voi toți,
un flash din neștiut
și fără de folos
căci lumea mă confundă
cu cel ce n-am fost
și niciodată cu cel ce voi fi
iarbă, plantă, fluture, pasăre
și din nou pământ,
și din nou Facă-se Voia Ta
până când Universul
se va piti într-un fir de nisip
sau, poate, într-un țipar de aer
spre a-și va amâna viitorul nesigur...

Bucuros de cunoștință:
sunt eu
și nimeni altul, dragilor!

Rugă

*Cardiologului Octavian Sîrbu
- Laudă pentru Priceperea, Modestia
și Delicatețea Lui*

Inimă,
inimă:
boț de lut
nefăcut,
boț de cer
și mister,
boț nebun
de lăstun,
mamă bună
și ne-bună
de suire
-n norocire,
mamă-floare
visătoare,
ce te doare?
Ce te doare?

Când, de unde
-n calde unde
nevăzute,
pe tăcute
-n ore mute
ne aduci
și ne urci
suferința
și căința,
tresărire
în zvâcnire?
Ce neghină
grea, haină,
te-ncolțește,
te rănește,
te topește,
te zdrobește,
te doboară,
te omoară?
Hai, vorbește!
Hai, vorbește!

Ne-ai fost dată
prima dată
nepătată
și jurată
să ne porți
bune sorți
zile-nopti
în secunde
vii, rotunde,
pe oriunde
și oricând,
ca un gând
să pulsezi
să ritmezi,
să visezi,
să iubești
cât trăiești -
cât trăim
să iubim,
să murim
ne oricând...
Până când
obosită
și rănită
arzi, ne frigi
și ne strigi:
Ajutor!
Ajutor!

Dai semnal
de pumnal;
'nșepătură
și arsură
de oprire
peste fire:
Ce ai oare?
Ce ai oare?

Bea licoare
de răcoare
și înc-odată
fii bărbată
stea nebună,
stea pulsare,
stea de mare,
stea sărată
deformată
de putere
și de fiere,
de-nălțare

și trădare:
nestemată
blestemată
din potire
de iubire!

Stea de foc,
nu sta-n loc,
nu sfârma
-n ceas târziu
și pustiu
visul clar
de cleștar
prematur,
ne-matur,
visu-nalt
de asalt
nealbit
de iubit,
de trăit!...

Nu trăsni,
nu opri
cald fior,
viu, de dor,
fir de viață,
dimineață
de april,
de copil,
de părinte!

Fii cuminte!
Ia aminte
și ia seamă,
caldă mană,
mângâiere
și putere
dulce-fiere!
Dulce-fiere!

Zvârcolirea,
tresărirea,
'mpătımirea,
supărarea,
sângerarea
te doboară,
ne doboară...

Dă-ne clipa
și aripa

sunătoare,
următoare,
de visare,
de-nălțare,
de trăire,
stea subțire!

Dă-ne ziua
și-ncă ziua,
dă-ne luna,
și-ncă luna,
ia-ne ceața,
dă-ne viața,
surioară
trestioară
și stăpână
caldă, bună!...

Învăța-vor peștii să vorbească?

Tot ce e măreț trece apa
 și pietrele rămân să sprijine peștii.
 Ultimul cocoș a traversat
 istoria-mamă și tată,
 bătându-se cu pumnii-n pietre
 și-n toartele cerului
 că el a făurit comuna
 cu toate acaretele ei,
 gonind norii cu mătura
 și ștergând oasele înaintașilor
 cu periuța de dinți
 a elefanților din cărțile de istorie,
 pentru fericirea leilor.
 Oglinzile pluteau pe apele negre
 ale trecerii, răsturnând norii
 în care pluteau pești
 aplaudând frenetic
 victoriile orale și scrise
 ale trecerii dinspre înspre.
 Dar cocoșul a fost asasinat.
 Mare pagubă! au zis leii,
 care și-au împărțit oglinzile,
 una mie, una ție,
 spre disperarea peștilor
 care tăceau frenetic
 ca drapelele fâlfâinde la fel
 de atunci încoace la fel,
 ca o trăsătură de unire
 între epocile de aer stătut,
 însămânțate cu stele galbene
 care-au fost mutate
 de pe roșu pe albastru,
 reinventându-se astfel comuna,
 de data asta mai amplă
 și mult mai amenințătoare.
 Vorba e:
 Învăța-vor peștii să vorbească?

Sunt, nu sunt...

Sunt
ca sarea de cărunt.
Stați așa:
Dacă nu sunt ?

Sunt
tăcere-n amănunt.
Ard ca focul,
deci, nu sunt.

Sunt
și mă tot toc mărunț.
Să mă apăr,
zic: Nu sunt.

Sunt
un zâmbet; dar mă-ncrunt
când îmi spuneți
că nu sunt.

Sunt
și miere, sunt și unt.
Când mă supăr
nu mai sunt.

Sunt,
și viața o înfrunt...
Astăzi sunt,
mâine nu sunt.

Risipirea

Durerea e stăpâna:
 ea trage semnalul,
 ea răspunde la întrebări,
 ea separă cele două capete
 ale nevăzutului fir
 de sub rana adâncă.
 Vasile știe că va muri.
 «Ei, și?» zice.
 Și mai zice : «Femeia asta,
 în Alb pur, ca albul zăpezii,
 de la căpătâiul meu,
 e mai frumoasă decât Maria,
 nevastă-mea. Are mâinile
 mai moi, și conversează blând
 cu durerea din pieptul meu.
 Uite că se înțeleg de minune!»
 Dar durerea, stăpâna lui,
 îl înalță deasupra patului
 și Femeia în Alb îi zâmbește complice.
 «Ce zâmbet îngeresc!» – zise Vasile.
 Și mai zise : «Uite ce bine se înțeleg
 aceste două fete. Mai bine decât Maria
 și fiica noastră, Iuliana...»
 Dar durerea îl urcă, îl urcă.
 Îi împinge capul cu grijă
 prin acoperișul spitalului,
 îl trage într-un tunel auriu,
 urmat îndeaproape de Femeia în Alb.
 «Foarte frumoasă femeie!»
 zice Vasile, și trage cu ochiul,
 și urcă ușor ca un fulg.
 «Cum o fac?» se întreabă.
 ...Durerea a rămas undeva, în urmă.
 Numai Femeia în Alb e cu el.
 Ii mângâie fruntea asudată
 și-l ține de mâna dreaptă.
 Ies amândoi din tunel.
 Vasile plutește în albastru-auriu.
 Femeia în Alb îl poartă pe brațe.
 «Ce voluptate, ce beție!»
 zice Vasile fericit nevoie mare.

În fața lui apare din senin o barieră.

Femeia în Alb vorbește cu cineva.
«Poate vorbește cu bariera...»
își dă cu părerea Vasile –
numai ochi și urechi.
O vede cum se dezbracă –
ohooo, numai oase: un schelet! –
și ridică bariera aceea vie,
mătăsoasă.
Vasile se cutremură.
Le vede jos, sub el, departe,
pe Maria și pe Iuliana.

Femeia din Oase
se face tot mai mică –
o fâșie de frig, care-l atinge.
Vasile simte că se risipește,
se risipește,
se risipește...

Sens unic

Nu e nimic neclar
– ți-am spus.
Mergem mai departe :
tu intri în mine,
eu intru în tine,
tot mai adânc,
până ieșim
pe partea cealaltă:
tu iepure,
eu elefant,
alergându-ne,
când eu pe tine,
când tu pe mine.
Ce-i așa de greu
de înțeles ?
Nu mă vei prinde
niciodată,
desigur:
Cine-a mai văzut
cuvinte
alergându-se ?

Solemnitate tulburată

Singurătatea
 e o catedrală pustie.
 Odată și-odată toate catedralele
 rămân singure pe dinăuntru –
 cu câte-un Crist răstignit
 pentru ochi care nu mai văd.
 Corurile, procesiunile
 și fastul auriu
 trec în pietre.
 Aleluia !
 În catedrala mea
 încep să rămân singur
 – că nu mă văd.
 Ca să mă văd
 trebuie să mă-nsoțești
 pentru că numai tu
 îmi poți garanta că exist
 și-mi aparțin.
 Altfel, poate că visez.
 Și-n vis nu sunt eu,
 că n-am martori.
 Ești cu tine însuși
 numai dacă-ți simți pașii
 de umbră târzie.
 ...Azi-noapte te-am visat că visezi.
 Erai în visul meu și visai,
 dar visul tău mă ținea la ușă.
 Când am dat să intru,
 m-a lovit o aripă de înger,
 ca o pleoapă uriașă.
 Am tresărit
 simțind că pereții
 mă priveau cu ochi păgâni.
 Le tulburasem noaptea
 cu margini de dantelă aurie,
 pe când pietrele oficiau solemn
 trecerea și petrecerea singurătății.

Calea

În Tine – întreg Universul.
Fiecare gând de-al Tău
mișcă o galaxie
cu tristeți, cu bucurii.
Dă la o parte tristețile
și oprește bucuriile.
Mângâie-le pe creștet
și pune-le aripi,
apoi întărește-li-le
cu suflarea Ta divină.
Se vor înălța deasupra-Ți
să Te lumineze,
să Te inunde,
să Te ferească.
Vei fi alt om,
Te asigur.
Și-Ți vei redobândi
iubirea de sine,
răbdarea cu semenii
și mai ales iubirea lor,
binefăcătoare ploaie caldă.

Nu există altă Cale
decât Tu printre ele,
iar ele – fulgurații rotunde
și luminoase,
și catifelate,
și tandre
inundându-Te,
înnoindu-Te,
fericindu-Te:
Universul întreg – în Tine.

Reîntoarcerea în albastru

Poetei Inda

Urca-vom, în taină, în albastru tăcut
al nopților anotimpului început.

Face-vom schimbul de aripi: eu fi-voi tu,
iar tu fi-vei eu, caruselul perpetuu.

Alerga-ne-vom printre umbrele târzii,
fulgerându-le când am să viu și-ai să vii.

Eu fiindu-te stea-nlăcrimată apriori,
Tu fiindu-mă murmur șoptit de cocori.

Eu revărsându-te-n mine foc potolit,
Tu revărsându-mă-n vers fluviu aurit.

Fi-vei tu patima-mi ademenitoare,
Fi-voi eu lumina-ți mereu plutitoare.

Orașul deschizându-ne porțile-n zori.

Noi amestecându-ne printre trecători.

.....

La noapte ne vom relua jocul iubit
Printre îngerii albastrului infinit.

Nu crezi că eu semăn cu tine?

Deasupra noastră
un nor singuratic,
automodelându-și cu grăbire conturul
imens. O întreb: “Nu crezi că norul ăla
seamănă cu mine?”

Înfipt în mijlocul câmpului,
ca un paznic nemișcat –
un copac maiestos, cu coroana roșie.
O întreb: “Nu crezi că pomul ăla
seamănă cu mine?”

Trecând pe lângă marea cascadă,
tumultuoasă și tunătoare –
sită risipindu-și curcubeul, o întreb:
“Nu crezi că și cascada
seamănă cu mine?”

Și pentru că ne-a prins înserarea
în dreptul unui cimitir,
o întreb într-o doară:
“Nu crezi că înserarea și cimitirul
seamănă cu mine?”

Dar pentru că toată ziua
nu scosese nici măcar un cuvânt
m-a prins de piept
și m-a tras energic spre ea:
“Nu crezi că eu semăn cu tine?”

O lacrimă

“...după ani, revenirile în dragoste
seamănă, cumva, cu punerile în ștreang”

ALBERT CAMUS

Te vei despărți de mine, de fapt niciodată
Căci vei muri în mine, pre moartea-mi călcând,
Fată cu ochii de verde târziu, vinovată
De iubirea-mi chinuită, ca focul arzând.

Se vor grămădi peste mine munți de tristețe,
Ninsori de uitare întreg orizontul urcând;
Prietenii, dușmanii vor face fețe-fețe
Jur-împrejur sub lopeți de țărână tăcând.

Te voi chema, din când în când, să crezi că e vântul
Sau marea-mi aspră de lacrimi cu tine vorbind:
Te voi simți sub țărână veghindu-mi mormântul
Și despre-o amintire de demult povestind...

Scrisoare deschisă către Europa

- din partea unui european autentic -

Europa, dacă tot spui că ne iubești,
Fii bună și scapă-ne, Maică, din brațe:
Că prea ne strângi pătimaș și ne păgubești
Iar dragostea ta ne cam arde la mațe.

Europa, dacă tot ți-e milă de noi
Și tot spui că vrei cu-adevărat să ne-ajuci,
Lasă-ne, scumpo,-n tristele noastre nevoi
Că nu suntem handicapați, chiori și nici muți.

Europa, dacă vrei prieteni să-ți fim,
Ține-ți înțelepții comisari acasă
Că prea se dau deștepți, și nu-i prețuim
Când fac nazuri la ce le punem pe masă.

Europa, dacă ai nevoie de noi
Contează pe noi la pace și dreptate!
Și reține: respingem orice război
Că n-avem de ce să ne facem păcate.

Europa, dacă ții să știi ce dorim
Deschis ți-o spunem, o clipă nu ezităm:
Vrem la fel independenți și liberi să fim
Ca Elveția! Vrem să ne helvetizăm!

Rostirea ultimei dorinte

Iat-am murit: stau în coșciug cuminte,
 cu sângele-nghețat și-un gol imens în minte.
 Și totuși, e ciudat că simt cucuie
 sub mine, de parcă aș sta pe cuie.
 Ei, drace, vezi că nu-s chiar atât de... mort!
 Îmi sunt pantofii invers: cum îi port
 mă strânge unul zdravăn la călcâi,
 iar perna-mi e pusă strâmb la căpătâi.
 La nasturi încheiat-îs pe sărite
 și-am lângă mine lalele ofilite
 de parcă-s lipitori cu sânge rece.
 Vai mie, adierea morții mă petrece!
 Îmi vine să strănut: m-afumă cu tămâie
 și-mi dă ocol... *Părintele Momâie*...
 "Stăpâne,-aș vrea să mișc puțin din buze,
 să-mi văd amicii cum or *să se-amuze*.
 Voi ridica și-o mână – stai, pe care? –
 pe dreapta,-n care țin o lumânare...
 Voi învia din morți precum Iisus
 și voi țâșni la fel ca el în sus,
 că vreau să țip și să le stric serbarea
 în vârful ei înalt – înmormântarea.
 Sunt hotărât să schimb și eu macazul –
 să le arăt, adică, și obrazul:
 Bătu-v-ar Dumnezeu, prea v-ați purtat ca proștii
 cu mine, voi, *bunii mei prieteni*, ...*foștii!*
 Și-apoi, vă fie clar, m-a biruit ispita
 de a-mi lua cu mine și iubita!
 Aflați că dacă prisosim pe-aicea, amândoi
 vom părăsi soborul, dar numai... după voi!"

Tratat despre zborul bine tratat

Și zborul are gărgăunii lui.
 Când zboară sus, foarte sus,
 când zboară într-o parte,
 când pe dedesubt,
 de n-ai cum să-l prinzi.
 Orice pasăre zboară
 în toate părțile.
 Numai părțile nu zboară.
 Păi dac-ar zbura părțile,
 ar zbura și întregul.
 Iar dacă zboară întregul
 ce mai rămâne întreg?
 Nu mai avem întreg-întreg,
 adică întreg la minte,
 care adunat cu altul
 să facă doi întregi la minte.
 De unde rezultă că
 dacă sunt doi, mai pot fi și alții
 care să zboare.
 Și ce-i cu asta?
 veți zice.
 Lasă lumea să zboare,
 dacă vrea pielea ei!
 Stați așa: eu n-am spus
 că pielea zboară.
 Nu mă băgați în necaz.
 E bine că zboară păsările.
 și avioanele. Câte mai...
 zboară. Atât.
 Că ce ne facem
 dacă ne zboară ideile?
 Să ne vedem, adică,
 ideile pe gardul vecinilor?
 Că zboară cutare sau cutărescu,
 e bine. Doar n-oți fi vrând
 să prindă rădăcini.
 Știm destui
 care-au prins rădăcini
 încât nu-i mai poate
 smulge nimeni
 din betonul lor.

Eu nu vreau să zbor.

Mi-e frică de înălțime,
dar mai ales de căderea
de la înălțime.
Că dacă există un secret
al zborului,
acesta e:
nu înălțarea la înălțime,
ci căderea de la înălțime!

Spuneți-i că m-am ținut de cuvânt!

Stau pe-un scăunel la colț de stradă, să te cerșesc.
 Lumea nu mă cunoaște, iar tu, evident, nici atât.
 Și totuși, ca să mă vezi mi-am pus o tăbliță la gât
 Pe care-am scris: “Sunt orb. Nu beau, nu mănânc și
 vreau să mor, că iubesc!”

Unora le-am declarat că iubita mea e o fată ca oricare,
 Doar că are mersul maiestos, ochii limpezi și e miloasă.
 La care-am adăugat și amănuntul că e cea mai frumoasă
 Creație divină, mai degrabă un înger din rai,
 fără asemănare.

Dar voi nu-i spuneți asta, dacă întâmplător vă-ntâlniți cu ea.
 Și nu cumva să-i șoptiți pentru ce-i stau în cale. La ce bun
 Să între fata la idei, să-și zică: “Ia te uită ce nebun
 Orb. Nu bea, nu mănâncă, dar iubește, și nu-i transmite iubitei,
 deschis, ce vrea!”

În fine, dacă vă veți nimeri când mă vor pune-n mormânt –
 Ajuns la cele veșnice, după opinia publică din prostie, fără temei:
 Nemâncat, nebăut, pentru că am iubit-o, carevasăzică de dragul ei,
 Atunci spuneți-i că n-am vrut să mă las doborât de ea,
 și m-am ținut de cuvânt!

Iarba ne arată obrazul

mai albă decât echilibrul
și mai ascuțită ca tăcerea
luna taie un nor
și numără picăturile de ploaie

eu în curte
atins de aripa curiozității
o urmăresc să nu greșească
la numărare

tu în casă
locuită de singurătate
privindu-ne de după perdea
te închini

iarba șușotind
ne arată obrazul

Pentru că faci parte din sufletul meu

Ne vedem de-un timp. Da, dar ce păcat
Că atâta vreme noi ne-am așteptat.

Ne citim de-un timp. Și sunt fericit
Că exiști, că,-n fine, ne-am descoperit.

Azi te-am căutat. Ai lipsit un timp
Care mi-a părut lung cât un anotimp.

Te aștept și-acum. Tot pe site, aici.
Nu suntem noi, oare, cei mai buni amici ?

Sigur ai să vii. Eu te-aștept mereu
Pentru că faci parte din sufletul meu.

Strâng în brate depărtarea

Pe când eu umblu năuc,
Pașii tăi unde te duc?
Cărui zeu te tot închini,
Să mă vezi în mărăcini?

Sânii tăi, ore rotunde,
Saltă, știi, dar nu știi unde.
Cui le sunt ei de folos
Cu tic-tacul lor focos?

Triste întrebări de-amar
Scăpărând dur și amar
Focul, ce-a pătruns în mine
Să mă umple de ruine.

Strâng în brațe depărtarea.
Prea mă arde așteptarea
Ziua, până-n înserare
Și-apoi noaptea, când mă doare

Ceru-nalt, fără de stele,
Taina cuibărită-n ele,
Aerul fără de tine
Și moartea, care nu vine...

Nu vă luați după filosofi!

Au venit la mine și mi-au zis:

- Dezbracă-te! Dezbracă-te de tine!
 - Cum adică? am întrebat.
 - Adică fără piele, fără carne, fără oase!
 m-au lămurit.

- Și ce-o să mai rămână din mine?
 am repetat, crezând că n-aud bine.

- Umbra! Vei fi umbră!
 mi s-a răspuns răstit.

- Și cu umbra mea ce veți face?
 am bâiguit.

- O vom dresa. Îți vom atașa alți ochi,
 să-ți vezi interiorul, mai precis
 să vezi “Lucrul-în-Sine” –

“Das Ding an Sich”

al Prea Fericitului Immanuel Kant.

Îți vei păstra numai
 inspirația,
 imaginația
 și intuiția,
 care-ți vor fi ghizi.

‘Nțeles?

- N-am înțeles nimic!

- Las-c-o-să-nțelegi!

Executarea!

...Așa am fost curățat de piele,
 de carne, de oase, și-am ajuns
 “Umbră gânditoare”.

Mai bine mă făceau “Trestie gânditoare”,
 după cum zicea alt Prea Fericit,
 Blaise Pascal – să știi o treabă:
 că stau în apă pân-la brâu,
 chiar și pân-la gât,
 să tot gândesc.

...Și dintr-odată toate cărțile
 din rafturile care-mi îmbracă pereții
 s-au topit, și-nceput o bolboroseală infernală
 de cuvinte alunecând care încotro;
 s-a pornit cearta scriitorilor
 din antichitate cu filosofii din vremurile lor,
 și-a filosofilor mai noi cu pereții,
 cerându-le să devină păsări;
 și-a păsărilor cu cerul,

cerându-i să le dea toate înălțimile;
 și-a cerului cu toartele lui,
 până sus unde se sfârșește susul...
 Zidurile blocului au început să rătă
 de scări, scările de acoperiș,
 acoperișul blocului meu
 de acoperișurile vecine,
 plopii au început să bârfească gardurile vii,
 împrejmuitoare, împrôscându-le cu vată-nevată,
 încât totul s-a îmbrăcat în puf.
 În acest talmeș-balmeș s-a iscat o furtună,
 apoi o tornadă, ca-n mijlocul tornadei
 să apară însuși Dumnezeu-Tatăl:
 - Ce-i balamucul ăsta, aici? Nu vă e rușine?
 Cine-a declanșat isteria?"
 - Aia, Preaînalte, de-i trimiși 'Matale
 să mă jupoaie, să-mi scoată
 pielea de pe mine,
 să mă radă de carne,
 să mă curețe de oase,
 să devin Lucru-în-Sine,
 cum l-a gândit filosoful ăla german!
 Și-uite ce-a ieșit: toți au dat-o pe trimeri
 împotriva firii și-a mea,
 că nu-mi stă-n putere să fiu
 Lucru-în-Sine, să văd ce-i în el,
 când așa ceva n-a putut-o face nimeni,
 nici chiar tăicuțu' Kant,
 deși toți filosofii
 au întors-o pe toate fețele,
 pân-au rămas toți numai fețe, fețe...
 - Prea bine. Am să-i pedepsesc
 pe năstrușnici – a hotărât Atotputernicul.
 Am să-i pun să studieze
 cele trei cărți fundamentale
 ale Prea Fericirii Sale:
 "Critica rațiunii pure",
 "Critica rațiunii practice"
 și "Critica puterii de judecată".
 Și-am să le cer să-mi prezinte
 referate amănunțite,
 pe fiecare dintre ei!
 Dixit!
 - Și cu mine ce faci, Doamne? Să rămân
 blestemat, adică tot așa, umbră?
 - De data asta te iert,
 te îmbrac în costumația ta naturală,
 dar să nu se mai repete!
 Das Ding an Sich e și nu e gândirea
 care se gândește pe sine,

care-n afară e ceva
iar înăuntru ei e cu totul altceva,
după cum înăuntru acelui altceva
e un altceva mai altceva decât altceva...

Vă povestii ce fuse,
ca măcar voi
să nu vă luați după filosofi!
Când îi vedeți
să dați cu tot ce nimeriți după ei.
Chiar și cu... Lucru ăla,
ce-și zice cu emfază...
“Lucru-în-Sine”!
Că dacă n-o faceți, o pățiți ca mine:
deveniți altceva înăuntru a altceva
și nu sunteți nimic altceva.

Să nu te duci!

Să nu te duci! i-a spus el.
 Nu mă duc! i-a răspuns ea, bănuitoare,
 întrebându-se de unde știa el
 încotro o pornise.
 De fapt ea nu știa pentru ce venise.
 Și-apoi, ea îl vedea pentru prima oară.
 Dar nici el n-o cunoștea –
 o confundase, desigur.
 Vag de tot ei i se părea cum că...
 La fel și el credea cum că...
 Nici ceilalți nu-i cunoșteau.
 O treabă încălțată, veți zice.
 Întocmai!
 Vasăzică, el i-a spus ei să nu se ducă,
 iar ea i-a răspuns lui că nu se va duce.
 Cei de față îi priveau –
 când pe el, când pe ea –
 cu o curiozitate tâmpă, să vadă...
 Să vadă ce?
 Sunt sigur că ei n-au înțeles nimic.
 Repet: El i-a spus ei să nu se ducă,
 iar ea i-a răspuns lui că nu se va duce
 și toată lumea a priceput,
 că ea nu va pleca.
 Era limpede: Însamna că el
 nu vroia ca fata să plece,
 ci să rămână,
 ceea ce, probabil, vroia și ea,
 că doar pentru asta și venise –
 să rămână.
 Să rămână, pentru ce?
 Ei, aici e... cheia!
 Vă văd uitându-vă la mine:
 Ce-i așa de greu de înțeles?
 Repet înc-o dată: El i-a spus ei să...,
 iar ea a fost de acord.
 Și cu asta și-au spus tot.

Fiecare cu zborul lui

Plecarea ta din gara pustie
A fost un gest oarecare, și-atât.
Doar că-n seara aceea târzie
Am rămas pe peron singur și mut.

Prea te crezi buricul pământului:
Vezi-te și-n oglinda altor ochi
Și-nțelege că nu-i treaba oricui
Să-ți descânte, când ți-e rău, de deochi.

Ai picioare frumoase, desigur
Doar că nu le întrebi unde te duc.
E ușor să spui: mersul mi-e sigur –
Când te știi cât ești de singură, cuc.

Îmi spui: Fiecare cu zborul lui!

O știam demult. De ce mi-o mai spui?

Să fii pomenit!

“Apă! Apă!”
striga sacagiul.
“Hei, tu, ăla cu apa,
cum o dai?”
“Cu funia!
O funie de apă 5 lei!”
“Dă-mi două funii de apă,
că sunt cu nevasta!”
I-am dat banii,
mi-a dat marfa.
Ea la un capăt de funie.
Eu la un capăt de funie.
Trăgeam din aceeași funie,
să nu risipim
(dar și ca semn
că ne iubim).

Pe o asemenea sete
îți vine să te spânzuri!

Dă din funia ta și altuia,
să fii pomenit!

Evoluție

Câte păsări ciripind
vor fi desenat pe cer
semne de întrebare
pentru viitorul lor,
fără să bănuiască,
în căpșoarele lor mici,
că odată și-odată
nu vor mai zbura
și nu vor mai ciripi,
ci vor merge
și vor vorbi.

Bănuieli

Îmi dau ocol. Și eu lor.
Ne-am făcut ocoale mari,
din ce în ce mai silvice.
În ocolul lor pot intra 10 vaci.
În ocolul meu pot intra 10 tauri.
Dac-am pune animalele grămadă,
ar începe o surdă sfadă,
c-ar trebui să ne dublăm,
ori chiar să ne triplăm
ocoalele,
că s-ar înmulți animalele...

Unii atâta așteaptă –
să trecem urgent la faptă:
Să dăm un spectacol pe cinste –
minte contra minte:
scorneli peste scorneli,
bănuieli contra bănuieli!

5-7-5 pentru Virginia

Văd că poză n-ai.
A cui ești și unde stai?
Spune-mi, vii din Rai?

Floare de cais,
Tu ești fata cea din vis?
Vii din Paradis?

Nu-ndrăznesc să-ți cer
Să-mi dezlegi acest mister,
Diamant din Cer.

Ți-a fost scris să crești
Și-n haiku-uri să-nflorești,
Fată din Ploiești!

In vino veritas!

Popa intră în altar.
 Vorbește în șoaptă.
 Pune la gură sticla cu vin
 pentru cele sfinte
 și se împărtășește.
 Îl vedem, dar nu-l auzim.

Ion-preacredinciosul
 se strecoară cu grijă
 în cel mai întunecat ungher,
 după icoana Sfântului Anton,
 pune la gură sticla
 cu vin, de-acasă,
 și se împărtășește.
 Vorbește în șoaptă.
 Îl vedem, dar nu-l auzim.

Popa revine în rândul
 Oilor Domnului
 și citește cu glas tremurat
 Psalmul 128:
 „Ferice de oricine
 se teme de Domnul
 și umblă pe căile Lui!
 Căci atunci te bucuri
 de lucrul mâinilor tale,
 ești fericit și-ți merge bine!”

Ion prea-credinciosul
 șoptește, puțin amețit:
 „La ce trebuie
 să-mi mai fie frică și de Domnul?
 Nu mi-e de-ajuns frica
 de Doamna Patroană,
 că mi-a tăiat din mălai!”

Popa povestește
 despre minunile
 rezervate de Domnul
 preabunilor-credincioși.
 ajunși de-a dreapta Sa, în Rai.

– Așa o fi – mormăie

Ion-preacredinciosul –
dar, păcatele mele,
ăi duși nu s-au întors
să ne spună cum e.

Preabuna-credincioasă
Lili Dorogan
cumnată-mea,
lăcrimează și pleacă
să vadă cu ochii ei
cum e dincolo...

Și plecată a rămas.

Întoarcerea în Cuvânt

La-nceput a fost Cuvântul.
Dup-aceea-au venit ploi.
După ploi s-a pornit vântul.
Și-n semințe-am venit noi.

Dar Cuvântul e la Tine:
În genunchi stau și-L ascult
Și nu știu dacă mi-e bine
Ori dac-am murit demult.

Căci Te simt sămânță vie –
Patimă cu-aripi de vânt
Ce mă-ngroapă în pustie
Spre-a-mă-ntoarce în Cuvânt.

S U M A R U L

01. Clipa de singurătate, 3
02. Această otravă, 4
03. Cu un singur gest, 5
04. Între Scylla și Charybda, 6
05. O simplă întâmplare, 7
06. Povești interzise, 8
07. A d e v ă r u l, 9
08. Îmi lipsesc de la o vreme, 11
09. Inflație, 13
10. A început Judecata de Apoi, 14
11. Ceaușescu, brav bărbat! 16
12. Între a iubi și a nu iubi, 19
13. Sfântu' Gheorghe, 20
14. De adio, 22
15. Și din nou nimic nou, 23
16. Lăsa-vei veninul lor... 24
17. Cine sunt eu, 25
18. R u g ă, 27
19. Învăța-vor peștii să vorbească? 31
20. Sunt, nu sunt, 32
21. Risipirea, 33
22. Sens unic, 35
23. Solemnitate tulburată, 36
24. Calea, 37
25. Reîntoarcerea în albastru, 38
26. Nu crezi că eu semăn cu tine? 39
27. O lacrimă, 40
28. Scrisoare deschisă către Europa, 41
29. Rostirea ultimei dorințe, 42
30. Tratat despre zborul bine tratat, 43
31. Spuneți-i că m-am ținut de cuvânt, 45
32. Iarba ne arată obrazul, 46
33. Pentru că faci parte din sufletul meu, 47
34. Strâng în brațe depărtarea, 48
35. Nu vă luați după filosofi, 49
36. Să nu te duci, 52
37. Fiecare cu zborul lui, 53
38. Să fii pomenit! 54
39. Evoluție, 55
40. Bănuieli, 56
41. 5-7-5 pentru Virginia, 57
42. In vino veritas! 58
43. Întoarcerea în Cuvânt, 60